

Gældende formulering.

§ 59. Ministeren for offentlige arbejder kan bestemme, at der til indretning og drift af en flyveplads, hvis benyttelse til flyvning ikke står åben for offentligheden, eller af andet anlæg i luftfartens tjeneste skal kræves tilladelse af luftfartsvæsenet. Ministeren kan give nærmere forskrifter for sådan tilladelse.

§ 92, stk. 3. Er billet ikke udstedt, eller har den ikke det foreskrevne indhold, eller er den gået tabt, er befordringsaftalen dog gyldig. Er passageren med befordrerens samtykke kommet om bord i luftfartøjet, uden at billet er udstedt, eller indeholder billetten ikke den under c) nævnte oplysning, kan befordreren ikke påberåbe sig bestemmelsen om ansvarsbegrænsning i § 111.

Forslaget.

1. § 59 affattes således:

„§ 59. Den, der vil indrette og drive en flyveplads, som ikke skal stå åben for offentligheden, skal senest 3 måneder forinden anlægsarbejdet påbegyndes eller pladsen tages i brug indgive anmeldelse til ministeren for offentlige arbejder med oplysning om arten og omfanget af den forventede benyttelse af pladsen. Ministeren underretter de øvrige berørte statslige myndigheder samt vedkommende kommunale myndigheder.

Stk. 2. Ministeren meddeler inden udløbet af den i stk. 1 nævnte 3 måneders frist de særlige vilkår for flyvepladsens indretning og brug, som findes påkrævede af hensyn til luftfartens sikkerhed. Såfremt disse hensyn nødvendiggør det, kan ministeren forbyde indretning og drift af pladsen.

Stk. 3. Samme regler som i stk. 1 og 2 finder anvendelse ved ændringer af flyvepladser, der ikke står åbne for offentligheden.

Stk. 4. Ministeren fastsætter nærmere bestemmelser om indgivelsen af de i stk. 1 nævnte anmeldelser.“

2. I § 92, stk. 3, indsættes efter „§ 111“ ordene „og § 111 a“.

3. Efter § 92 indsættes som § 92 a:

„§ 92 a. Dansk lufttrafikforetagende skal i sine billetter eller almindelige befordringsvilkår tillige angive, at det ved befordring af passagerer er ansvarligt inden for den ansvarsgrænse, som er nævnt i § 111 a.

Stk. 2. Tilsidesættes det krav, som er nævnt i stk. 1, kan befordreren ikke påberåbe sig bestemmelsen om ansvarsbegrænsning i § 111 a.“